

A lány az enyém

Cipők kopognak a járdán. Minden irányból ajtók csapódása hallatszik. Egymást félbeszakítva dudálnak az autók. Kabátok suhognak. A nagy nyüzsgés közepette rápillant az órájára. Már alig várta, hogy kiszakadjon innen. Csak két sorokra van a régi kávézó.

Bent mintha minden le lenne halkítva. Kívül reked a duruzsolás és az utca zaja. Jól látni a munkaidő után megbolydult város karneválját az óriási ablakokon keresztül. A régimódi faburkolat már egy kicsit elhasznált, ahogy a padló sem mai már. Az óriási belmagasság és a gazdag klasszikus díszítés a mennyezetten mégis szinte fenségessé teszi a kávézó terét. Még így megkopva is valami kimondhatatlanul elegánsnak hatnak nagy faragott oszlopfők és széktámlák. Ezzel együtt a sok szobanövény látványa olyan üdeséggel tölti be a helyet, szinte érezni a levegőben az élet lehetét. A mindent elárasztó kávé és csokis keksz illata pedig a legmorcosabb vendégben is az otthon hangulatát idézi fel. Van valami megmagyarázhatatlan nyugalom ezen a helyen.

Vagyis volt mostanáig. Amíg be nem lépett az emberünk. Azonnal vibrálni kezd a levegő. Egyenesen az utolsó asztalhoz sétál, ahol már ott ül egy másik férfi. Régi jóbarátok lehetnek. Egymás nyakába borulnak. Megakad egymáson a két szempár. Itt most többről van szó, mint gyerekkori pajtások nosztalgiaízgatásáról egy kávé mellett. Valami véresen komoly lehet a dologban. A tekintetek szikráznak. Most sokkal inkább két sportoló egymásnak feszülésére hasonlított ez az ölelés. Egy pár másodpercig farkasszemet néztek.

-Tudod, amikor először megláttam, már tudtam. – töri meg a csendet, majd helyet foglal.

-Mit? – néz maga elé középkorú férfi.

-Hogy az enyém. – vágja rá magabiztosan a fiatal srác. Talán a harmincas évei elején járhat. Leveszi szürke ballonkabátját.

-Mi az, hogy először?

-Amikor először láttam járni. Ahogyan mozgott... Maga volt a csoda. Minden mozdulatát órákig tudnám nézni. Sosem fogok ráunni.

-Amikor először rá gondoltam. Na, az volt a csoda. Ott minden eldőlt. Nekem ő kell. Ebben senki nem állíthat meg.

-Azért csak ne olyan hevesen! Nekem már mondta, hogy csak engem akar.

-Neked hamarabb mondta?! Már az első találkozásunkkor nagyon megérintettem őt, azt mesélte. Még a barátainak is naphosszat rólam áradozott.

-Azért ne felejtsük el, hogy ki hozta össze azt a találkozót! – Veti oda kissé fellengzően a fiatalabb férfi. – Engem már akkor rég megkedvelt, amikor a létezéséről sem tudott. Már akkor jártunk, amikor téged először látott.

-Valamiért mégis belém szeretett első ránézésre. — húzza ki magát az idősebb úriember. — Lásd be barátom, ezt a játszmát én nyertem. — Büszkeségtől szikrázó mosollyal mered az utcán kavargó tömegre.

-Ne bízd el magad. Én vagyok az első, akit megismert. Én vagyok az, aki előbb megtetszett neki. Minden pillanatára emlékszem... — és mosolyogva hátradől, ahogy az emlékek elárasztják gondolatait. — Pontosan itt ültünk. Milyen édesen csicssergett. A

munkájáról, a házfelújításról, meg a kedvenc énekeséről. Nem győztem hallgatni. Azt hiszem, nem sokat jutottam szóhoz aznap este. —Felnevet.

-Na, látod! — kuncog csipetnyi kárörvendéssel hangjában barátja — Az egy ilyen kezdeti dolog volt.

-És aztán! — vág közbe türelmetlenül a fiatalabb — Itt vagyunk évekkal később és még mindig engem szeret.

-Egyértelműen kizökkenti az úriembert a nyugalmból ez a mondat. Előrehajol, az egész teste beleremegett, ahogy beszél.

-Ő az enyém! — Tagolja halkán, de határozottan az idősebbnek tűnő.

-Nem! A lány az enyém! – Csap az asztalra finoman a fiatalember. Szikráznak a szemek. — És örökre az enyém is marad.

-Te tudod. — Süpped vissza az ősz hajú. — Mi már mindent megbeszéltünk. Összeköltözünk.

-Aha. — Hitetlenkedik a srác. Majd meglátjuk... — És előhúzott egy borítékot. Kifinomult eleganciával lassan leteszi az asztal közepére.

-Ez meg mi? — húzza össze a szemöldökét a szemben ülő.

-Az, aminek látszik. — Támaszkodik a széktámlára önelégülten a harmincas férfi. — Sok szeretettel látlak téged is a nagy napon.

-Ez mégis, hogy? Engem szeret. Tudom. Látom a tekintetében. Ezúttal nem tévedek. Ő az enyém lesz.

-Olyan álmvilágba ringatod magad, amilyenbe csak szeretnéd! De hamarosan végleg fel kell ébredned belőle. Ezért jöttem, hogy elmondjam. Együtt fogunk élni.

-Ha látnád, hogyan néz rám reggelente. Én vagyok, az első, aki eszébe jut. Még ki sem bújik az ágyból, már velem van.

-Ha tudnád, hogy mennyire boldog, amikor velem találkozik! Majd kiugrik a bőréből. Amikor együtt sétálunk haza, szinte szökdel. Alig bír magával. Boldog. Életében először.

-Az lehet... De amikor a szemembe néz... - ekkor könnyek borítják el az idősebb ember arcát — Az mindent visz. Azok a szemek. Bennük van minden emlék, amit megéltünk. Minden kacagás, sírás, mozizás, séta. Az egész közös történetünk.

-Közös emlékek? Az egész életünk benne van abban a pillantásban, ahogy egymásra nézünk. Szinte elhordozhatatlan, amikor rám tekint. Teljesen kifordít önmagamból. Néha már szinte félek, amikor felém fordítja arcát. Amikor találkozik a tekintetünk... — A fiatalember szíve hangosan ver. Gyorsan kapkodja a levegőt. Láthatóan felkavarodnak az érzelmei. — Az az élet értelme. Az a menny a földön... — Megáll, mert nem bírja folytatni. — És ő az enyém! Alig tudom elhinni, hogy az enyém. Vagyis, mindig is az enyém volt, de most már ő is akarja, hogy az enyém legyen! — Csillognak a szemei az örömtől. — Érted? Végleg az enyém? Ő is akarja! Végre beadta a derekát. Rájött, hogy én vagyok az. Hát ezért születtem meg. És most itt tartunk. Igent mondott.

-Az idősebb férfit ez egy csöppet sem töri meg. Mosolyogva tartja magát, egyenesen ül a székében, karja az asztalon pihen.

-Hát így állunk. — Kis szünet után folytatja, mintha a megfelelő szavakat keresné. — Ő az enyém. – Fűzi hozzá automatikusan, mint akinél beakadt a lemez. — Összetartozunk. —

Hátradől és emlékeiben kutat. — Te nem is tudod, milyen volt először rá gondolni. Jóval azelőtt, hogy egyáltalán tudhatott volna rólam. Milyen volt őt úgy szeretni, hogy sem téged, sem engem nem ismert. Az volt a szerelem. Még mielőtt találkozott volna bármelyikünkkel. Odáig voltam minden kicsi porcikájáért. Milyen kecsesen tartotta a kezét már akkor is. És ahogy a fejét lehajtotta. Annyira drága volt. Amikor csak eszembe jut, érzem, hogy az egész bensőm ég. Alig tudok gondolkodni, mert az egész lényemet előnti valami kontrollálhatatlan indulat. Csodálatos teremtés.

-És ő ez enyém. Szakítja félbe az elmélkedést a fiatal srác.

-Az enyém! — Vágja rá határozottan az öregebb.

Újra farkasszemet néznek egy darabig. Szinte egy láthatatlan kötelék alakul ki köztük, olyan koncentráltan tudnak egymás tekintetét fürkészni. Mintha megállna az idő. Kint szintén nem hangzik egy szó sem. Dudák sem szólnak, a sietők kabátja sem susog, ajtócsapódást nem hallani. A cipők kopogása is elveszett ebben a csendben.

-A miénk.—Suttogják szikrázó szemekkel mindketten.

Besötétedett. Felgyúlnak a múlt századi kristálycsillárok a mennyezeten, és ragyogás tölti be a helyet. Némán csillan a víz a levendulák alatt a vázában. Későre járhat, mert a kinti nyüzsgés is elült. Csak az utolsó asztalnál ücsörög az a két férfi. Egymásra meredve.

De ha jobban megnézzük, csak egy.